

Monikasvot katsovat ihmisen hätää

Oppilastyönäyte tehdään aina suurin toivein ja paljolla työllä. Jos ei niin tapahdu, jälki kyllä näkyy. Teatterityössä varsinkin ja eritoten harrastajien aikaansaannoksessa kun joukko koostuu aina monen vuoden tutuista kokeneista ja vasta tuntumaa hakevista uusista. Monikasvoilla työvenopistossa on joukkoa nyt niin paljon, että joka rooliin riitti oma haltijansa Kahdeksannen kerroksen esitykseen. Aikamoisen mukavalta tuntui, että molemmista koostui kohtuullisen tasainen tulkinta.

Omasta joukosta oli löytynyt myös tekstin kirjoittaja. Hely Kallio vihrästä teatterista on saanut kovan ”kilpailijan”, vai sanoisinko kollegan. Lahjakkaita kumpikin, Tommi Virhiä toki vihreämpi kokonaisen draaman kokoamisessa. Vais-toan, että Virhiällä on pakottavan ankara tarve sanoa, pukea näkemiset ja kokemukset sanoiksi, kertomukseksi.

Kahdeksas kerros on enemmän kuvaelmakavalkadi, kertomus kuin sanomaansa keskittynyt näytelmä. Asiaa on isollekin joukolle jakaa. Pahkitäysi työ sisältää vaikka mitä: rahan puutteesta puhutaan paljon pankkilainoja ja pörssiä myöten, saasteet, rasismi, uraputken ensisijaisuus, tiede kikkailee laput silmillä, ihmissuhteissa mennään sovinismista feminismiin, perheväkivaltaakin löytyy, pasifistikin on joukossa, on tyydyttämätöntä erotiikkaa, sota-

MONIKASVOT

*Työväenopiston
Näytelmäpiiri
"Monikasvot"*

Kahdeksas kerros

*Kirjoittanut: Tommi Virhiä
Ohjaus: Helka Kuusiluoto*

hulluja ja uhrina se tavanomainen Kristushahmo.

Hohojaa: kaiken yllä leijuu selittämätön uhka, maailmanloppu, mutta myös opastus ja toivo uuden maailman luomisesta. Ja lopuksi puhdas pyyteeton rakkaus, jonka tämä maailma hylkää.

Kyllä ihmistä katsottiin

Tommi Virhiä olisi näistä aineksista saanut irti useammankin näytelmätekstin. Nyt kävi niin, että juuri kun yhdestä aiheesta oli kehkeyty-

mässä jotakin kiinnostavaa, hypättiin toiseen, kolmanteen ja niin edelleen. Tiivistä, rakas Watson! Ei hullumpi ohje kokeneemmallekaan kirjailijalle.

Jotenkin silti päästiin ytimeen. Katso ihmistä, älä robottia! Siirtyminen arkitodellisuudesta mielikuvitteluun irrotti ja innosti koko joukkoa panemaan parastaan. Tämä on erilaista, eikä vaan. Helka Kuusiluoto ei ollut halunnut karsia asiapaljoutta, mutta pani kylä likoon taiteellisen kokeneisuutensa. Syntyi useita sykehdyttäviä tuokioita, niistä puhuttelevimpana kahden toisensa löytäneen nuoren pitkä

unohtuminen vähäeleiseen, kauniisti ilmaistuun syleilyyn.

Vastakohtana toisella puolella näyttämöä kahden kiimaisen kähmintä. Aktin esittäminen on aina ongelma ammattiteatterissakin, mutta eivät ne siellä naimaan käy vetoketju lujasti ylhäällä. (siis miten?). Naurettavaa, vaikka olisi kaiketi pitänyt vaikuttaa irvokkaalta. Väinö Välikyn yksinkertaisin keinoin välittämät ikuiset viisaudet eivät olisi kaivanneet keltaisen mekon liehuntaan. Nuoret Kristiin Kojo ja Tuomo Vehkamäki saivat puhtautta ja kypsyystä henkilöihinsä. Myös Sinikka Koskinen ja Juha Välikangas tiesivät tulkita, mikä rooleissaan oli täyttä tavaraa. Kokeneet tekijät osaavat asiansa, Sinikka Koskinen, Teuvo Lehtinen, uudempaa kasvua edustavat Ritva Katajisto, Sari Vanhatalo, Kaisa Ketola, ei mitään huomauttamista. Tuomo Virhiä primus motorina, vakavana diktaattorityyppinä, muuta avustajajoukkoa vaikuttavana varjotanssina.

Tähän niukkaan, mutta kylliksi tilaa tarjonneeseen lavastukseen ohjaajan oma näkemys Kahdeksannen kerroksen ufoilu istui hyvin. Puvusto ja valaistus toimivat nekin osavasti. Jännittävä teatteri-ilta!

Helmi Neva